



ੴ

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚਾਰ

62

ਸਥਦੁ

ਭਾਗ - ੫

‘ਖੜੀ’

## ਸਬਦ

ਭਾਗ - 5

ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਦੋ ਅੱਡ-ਅੱਡ ਸਰੂਪ ਹਨ —

1) ਸਥਲ ਸਰੂਪ :— ਰੰਗ-ਬਰੰਗਾ, ਕੌੜਾ-ਕੁਸੈਲਾ ਘੋਲੂਆ (alcoholic solution) ਹੈ।

2) ਸੂਖਮ ਸਰੂਪ :— ਜਦ ਸ਼ਰਾਬ ਨੂੰ ਪੀਤਾ ਜਾਏ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮਨ, ਤਨ, ਬੁੱਧੀ ਉਤੇ ਅਨੋਖਾ ਜਿਹਾ ਅਸਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ 'ਸਰੂਰ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

'ਸਰੂਰ' ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਰੂਪ ਵਿਚ, ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸਰੂਪ ਸਮਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਯਾ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲਾ ਸਥਲ ਸਰੂਪ — ਦੇਖਣ, ਬੋਲਣ, ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਕਲਪਨਾ ਤਾਈਂ ਸੀਮਤ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਸੂਖਮ ਸਰੂਪ — ਸਰੀਰਕ, ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਵਲਵਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪਰਵਿਰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਅਨੋਖੀ —

ਖੁਸ਼ੀ

ਚਾਊ

ਉਮਾਹ

ਖੇੜਾ

ਫੁਰਤੀ

ਬੇ-ਪ੍ਰਵਾਹੀ

ਮਸਤੀ

ਨਸ਼ੇਈ ਅੱਖਾਂ

ਚਮਕਦਾ ਚਿਹਰਾ

ਬਥਲਾ ਬੋਲ

ਦਲੇਰੀ

ਹਉਮੈ

ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸੂਰਪ ਦਾ ਗਿਆਨ — ਛੋਕਾ, ਦਿਮਾਗੀ ਕਲਪਨਾ ਤਾਈਂ ਸੀਮਤ ਹੈ।

ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ, 'ਸ਼ਰਾਬ' ਦਾ ਸੂਰਪ ਬਿਲਕੁਲ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਤਨ-ਮਨ ਅੰਦਰ, ਉਪਰ ਦਸਿਆ ਅਨੋਖਾ 'ਸੂਰੂਰ' ਉਪਜਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਰਾਬ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ, 'ਸੂਰੂਰ' ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ।

'ਸ਼ਰਾਬ' — ਅੱਖਰਾਂ, ਬੋਲੀ, ਬਿਆਲਾਂ ਤਾਈਂ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਪਰ

'ਸੂਰੂਰ' — ਸਰੀਰ, ਮਨ-ਬੁੱਧੀ ਦੇ ਰਗੇ-ਰੇਸ਼ੇ ਵਿਚ ਧੱਸ, ਵੱਸ, ਰਸ ਕੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜੀਵਨ ਦੇ ਹਰ ਪੱਖ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਅਲੌਕਿਕ ਜਲਵਾ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਯਾ ਦੁਸਰੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿਚ, ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ 'ਸੂਰੂਰ', ਸ਼ਰਾਬ ਦੇ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਅਉਗੁਣਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੈ।

ਇਹ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਸੂਰੂਰ ਤਾਂ ਆਰਜੀ ਹੈ, ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਮਗਰੋਂ ਲਹਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ 'ਟੋਟ' ਪੈਂਦੀ ਹੈ — ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ਰਾਬੀ ਦੀ ਹਾਲਤ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਭੀ ਭੈੜੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਦੇ 'ਉਲਟ' — 'ਸਬਦ' ਜਾ 'ਨਾਮ' ਦਾ ਆਤਮਿਕ 'ਸੂਰੂਰ' ਸਦਾ ਇਕਸਾਰ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਨੂੰ ਨਿਤ ਨਵੇਂ 'ਰਸ-ਰੰਗ' ਵਿਚ ਮਸਤ ਕਰੀ ਰਖਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਲਾਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼-ਰੂਪ, 'ਤੱਤ-ਸਬਦ' ਦੀ ਭੁਮਾਗੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਚੜ੍ਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵਤ ਸਦ ਹੀ ਰਾਤਾ॥ । -

ਆਨ ਰਸਾ ਖਿਨ ਮਹਿ ਲਹਿ ਜਾਤਾ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਕੇ ਮਾਤੇ ਮਨਿ ਸਦਾ ਅਨੰਦ॥

ਆਨ ਰਸਾ ਮਹਿ ਵਿਆਪੈ ਚਿੰਦ॥ ੧॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਅਲਮਸਤੁ ਮਤਵਾਰਾ॥

ਆਨ ਰਸਾ ਸਭਿ ਹੋਛੇ ਰੇ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ॥

(ਪੰਨਾ-੩੭੭)

ਹਾਂ ਜੀ — ਅੰਤਰ ਆਤਮੇ 'ਗੁਰ ਸਬਦ' ਦੇ 'ਗੱਜਣ' ਅਥਵਾ 'ਪ੍ਰਕਾਸ਼' ਹੋਣ ਨਾਲ, ਮਨ, ਤਨ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਵਿਚ —

ਰਸ ਭਿੰਨੜੀ 'ਝਰਨਾਹਟ'

ਅਨੰਦ ਦੀ 'ਕੰਬਣੀ'

'ਆਤਮ-ਹਿੰਡੋਲਾ'

ਆਤਮ-ਰਸ ਦਾ 'ਵਾਵਰੋਲਾ'

ਆਤਮ 'ਮਹਾਂ-ਰਸ'

'ਆਤਮ-ਮੌਜ'

ਆਤਮ ਲਹਿਰ

ਮਿਠੜੀ ਆਤਮਿਕ ‘ਬਰ-ਕੰਬਣੀ’  
 ਮਸਤ-ਅਲਮਸਤ ‘ਸਦਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ’  
 ‘ਖਰੀ-ਖੁਮਾਰੀ’  
 ‘ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮੌਜ’

ਸੁਤੇ-ਸਿਧ ਉਪਜਦੀ ਅਤੇ ਪਰਵਿਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਇਹ ਉਚਮ-ਉਚੀ, ਸੂਚਮ-ਸੂਚੀ ਆਤਮਿਕ ਅਵੱਸਥਾ ਦੀ ਪਾਪਤੀ ਲਈ ‘ਤੱਤ ਸਬਦ’ ਨੂੰ —

ਸੁਣਨ  
 ਬੁੱਝਣ  
 ਸੀਝਣ  
 ਚੀਨਣ  
 ਪਹਿਚਾਨਣ  
 ਵਿਚਾਰਨ  
 ਕਮਾਉਣ  
 ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ

ਦੀ ਅਤਿਅੰਤ ਲੋੜ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਗੁਰਬਾਣੀ-ਰੂਪ ‘ਸਬਦ’ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਸਥੂਲ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ਹੀ ‘ਸੁਣਨ’, ਵਿਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਤੇ ਏਸੇ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ‘ਮੰਜ਼ਿਲ’ ਸਮਝੀ ਬੈਠੇ ਹਾਂ।

ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ ਗੁਰਬਾਣੀ ਅਨੁਸਾਰ, ‘ਤੱਤ-ਸਬਦ’, ਸਿਰਫ਼ ਅੰਦਰਲੇ ਅਨੁਭਵੀ ‘ਸੁਰਤਿ’ ਰੂਪੀ ‘ਕੰਨਾਂ’ ਨਾਲ ਸੁਣਿਆ ਜਾਂ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਓਥੈ ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ

ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਵਣਿਆ॥

(ਪੰਨਾ-੧੨੪)

ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਤਾ ਮਿਲੈ ਜਾ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣੀ॥

(ਪੰਨਾ-੧੭-੧੮)

ਸਬਦਿ ਸੁਣੀਐ ਸਬਦਿ ਬੁਝੀਐ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ॥

(ਪੰਨਾ-੮੨੬)

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਜਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ॥

(ਪੰਨਾ-੧੩੪੩)

ਜਦ ਤਾਈਂ ਸਾਡੀ ਬਿਰਤੀ-ਸੁਰਤੀ ‘ਬਾਹਰਮੁਖੀ’ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਸਰੀਰਕ ਕੰਨਾਂ ਨਾਲ ‘ਸਬਦ’ ਅਥਵਾ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਣਨੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਦ ‘ਸਬਦ-ਸੁਰਤਿ’ ਦੇ ਮੇਲ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰਤੀ ‘ਅੰਤਰਮੁਖੀ’ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਅੰਤਰ-ਆਤਮੇ ‘ਅਨੁਭਵ’ ਦੁਆਰਾ ‘ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ’ (Divine Music) ਸੁਣਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ —

ਸਬਦ-ਸੁਣੀ  
ਨਾਮ-ਪੁਨੀ  
ਅਨਹਦ-ਨਾਦ  
ਅਨਹਦ-ਝੁਨਕਾਰ  
ਅਨਹਦ-ਸਬਦ

ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਰੀਰਕ ਕੰਨ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਅੱਖਾਂ ਵਾਲੀ ਬੋਲੀ ਯਾ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਤਮ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪੀ 'ਤਤ-ਸਬਦ', ਨਾਮ, ਧੁਨੀ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਅਸਮਰਥ ਹਨ।

ਸੁਰਜ ਚੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਰਾਤ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਉਗੁਣ ਤੇ ਕਲੇਸ਼, ਸਹਜ-ਸੁਭਾਇ ਆਪ-ਮੁਹਾਰੇ ਹੀ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ 'ਚਾਨਣ' ਹੋਣ ਨਾਲ ਸੁਰਜ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਰਕਤਾਂ ਆਪਣੇ-ਆਪ ਪਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਐਨ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ‘ਸਬਦ’ ਦੇ ਅੰਤਰ-ਆਤਮੇ ਅਨੁਭਵੀ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਜੀਵ ਨੂੰ ਅਨੇਕਾਂ ਸਗੋਰਕ, ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਬਰਕਤਾਂ ਸੁਤੇ-ਸਿੱਧੇ ਪਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹਨਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਆਤਮਿਕ ਬਰਕਤਾਂ ਤੇ ਬਖਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਕੁਝ ਕੁ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚਾਰ ਹੋਠਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ‘ਹਉਮੈ’ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਦੀਰਘ ਰੋਗ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਉਮੈ ਦੀ ਕੋਈ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਮਨ ਦਾ ਭਰਮ-ਭੁਲਾਵਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਅੰਧ ਗੁਬਾਰ ਅਥਵਾ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿਚੋਂ ਹਉਮੈ ਉਪਜਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਗਿਆਨਤਾ ਰੱਬ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਬੇਮਖ ਹੋਣ ਨਾਲ ਉਪਜਦੀ ਹੈ।

ਹਉਮੈ ਹੀ, ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਬਿਖਾਦੀ ਅਨਸਰਾਂ ਦਾ 'ਮੁੱਢ-ਕਾਰਨ' ਹੈ। ਇਸੇ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ 'ਦੀਰਘ ਰੋਗ' ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੀਰਘ ਰੋਗ ਹੀ ਜੀਵ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਰੀਰਕ ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਦੁਖ-ਕਲੇਸ਼ ਅਤੇ ਬੰਧਨਾਂ ਦਾ ਮਲ ਕਾਰਨ ਹੈ।

ਦਿਮਾਰੀ ਸਿਆਣਪਾਂ, ਕਰਮ-ਕਾਂਡਾਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਹਉਮੈ ਦਾ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਇਸ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਯਾ ਤਿਆਗਣ ਦਾ ਇਕੋ-ਇਕ ਸਾਧਨ 'ਸਬਦ' ਦਾ 'ਪਕਾਸ਼' ਅਥਵਾ 'ਨਾਮ' ਦਾਅਰਾ ਹੀ ਦਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਬਦੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀਐ ਸਚੈ ਮਹਲਿ ਸਖ ਪਾਇ॥

(ਪੰਨਾ-੪੨੯)

ਆਸ ਅੰਦੇਸੇ ਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

(ਪੰਨਾ-865)

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਢੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੫੯)

ਗਰੁੜੁ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਹਰਿ ਮਾਰੀ ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੬੦)

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਸਬਦੇ ਥੋਈ ॥ (ਪੰਨਾ-੧੩੪੨)

ਪ੍ਰਭੂ ਨੂੰ ਰੀਝਾਉਣ ਲਈ, ਜੀਵ ਨੂੰ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ‘ਸਬਦੁ’ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਉਪੇ ਕੰਤ ਕਉ ਸਬਦੇ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥ (ਪੰਨਾ-੮੯)

ਪਿਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਰਹੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੀ  
ਸਬਦਿ ਸਿੰਗਾਰੁ ਬਣਾਵਣਿਆ ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੬)

ਸਚਿ ਰਤੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨਾ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰਿ ॥ (ਪੰਨਾ-੪੨੭)

ਸਬਦਿ ਸਚੈ ਰੰਗੁ ਲਾਲੁ ਕਰਿ ਭੈ ਭਾਇ ਸੀਗਾਰੁ ਬਣਾਇ ॥ (ਪੰਨਾ-੭੬੬)

ਪਿਛਲੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਹਰ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਅਨੇਕਾਂ ਦੁੱਖ-ਕਲੇਸ਼ ਭੋਗਣੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਧਾਰਣ ਮਨੁੱਖ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਛੇਤੀ ਪਰੋਸ਼ਾਨ ਤੇ ਬੇਚੈਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੇਤਿਆ ਦੂਖ ਭੂਖ ਸਦ ਮਾਰੁ ॥ ਏਹਿ ਭਿ ਦਾਤਿ ਤੇਰੀ ਦਾਤਾਰ ॥ (ਜਪੁਜੀ ਪੰਨਾ-੫)

ਅਨੁਸਾਰ, ਅਸਲ ਵਿਚ ‘ਦੁੱਖ-ਭੂਖ’ ‘ਦਵਾਈ’ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਮਨੁੱਖ ਲਈ ‘ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ’ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ‘ਸਚਾਈ’ ਜਾਂ ‘ਰਮਜ਼’ ਨੂੰ ਗੁਰਸਬਦੁ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਬੁਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਸਚੈ ਭਲਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਹੀ ॥ (ਪੰਨਾ-੩੦੧)

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ (ਪੰਨਾ-੨੩੮)

ਹਰ ਮਨੁੱਖ, ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰਿਕ, ਸਾਮਾਜਿਕ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ‘ਮੋਹ’ ਦੀ ਦਲਦਲ ਵਿਚ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ‘ਮੋਹ ਮਾਇਆ’ ਦੇ ਬੰਧਨ ਕੇਵਲ ‘ਪ੍ਰਭੂ-ਬੈਰਾਗ’ ਹੀ ਤੋੜ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ‘ਬੈਰਾਗ’ — ‘ਸਬਦੁ’ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਉਪਜਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਬੈਰਾਗੋ ਰਾਮ ॥ (ਪੰ.-੫੬੮)

ਜੋ ਸਬਦਿ ਰਾਤੇ ਮਹਾ ਬੈਰਾਗੀ ਸੋ ਸਚੁ ਸਬਦੇ ਲਾਹਾ ਹੋ ॥ (ਪੰਨਾ-੧੦੫੪)

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪੂਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥ (ਪੰਨਾ-੧੩੩੨)

ਹਰ ਜੀਵ ਆਪਣੀ ਵਡਿਆਈ ਲੋੜਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਅਨੇਕਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮ-ਕਾਡਾਂ ਜਾਂ ਧਨ-ਜੋਬਨ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਦੁਨਿਆਵੀ ਵਡਿਆਈ ਕੂੜੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਛੇਤੀ ਹੀ ਉੱਡ-ਪੁੱਡ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ, 'ਸਬਦ' ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ 'ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਿਆਈ' ਅਤੇ ਦਰਗਾਹ ਵਿਚ ਸਚੀ 'ਪਤਿ' ਯਾ ਇਜ਼ਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚੀ ਪਤਿ ਹੋਈ॥

(ਪੰਨਾ-੧੦੪੬)

ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਤਿ ਪਾਇਦਾ॥ (ਪੰ.-੧੦੩੭)

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਉ॥

(ਪੰਨਾ-੬੬)

ਸਾਰੇ ਜੀਵਾਂ ਦਾ ਹਰ ਕੰਮ, ਉਦਮ, ਰੀਝ, ਉਤਸ਼ਾਹ, ਧਿਆਨ, 'ਧਨ-ਜੋਬਨ' ਤੇ 'ਮੈਂ-ਮੇਰੀ' ਦੀ 'ਪ੍ਰਕਰਮਾ' ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਸੁਤੇ-ਸਿਧ 'ਮੈਂ-ਮੇਰੀ' ਵਿਚ ਗਲਤਾਨ ਹੋ ਕੇ ਮਾਇਆ ਵਿਚ 'ਲਿਵ-ਲੀਨ' ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਐਨ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ — ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ — ਸਬਦ ਵਿਚ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਅਲਿਪਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਇ॥

(ਪੰਨਾ-੨੩੦)

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਰਵੈ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਚੇ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਈ॥

(ਪੰਨਾ-੬੦੬)

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ॥

(ਪੰ.-੧੦੧੨)

ਸਦਾ ਅਲਿਪਤੁ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਾਚੇ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਦਾ॥

(ਪੰਨਾ-੧੦੬੧)

ਹਰਿ ਰਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸਬਦਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ॥

(ਪੰਨਾ-੧੪੧੭)

ਸੰਸਾਰਕ ਅਗਨ-ਸੋਕ-ਸਾਗਰ ਅਥਵਾ ਮਾਇਕੀ ਦਲਦਲ ਵਿਚੋਂ ਕੇਵਲ 'ਰੱਬੀ-ਪ੍ਰੇਮ' ਹੀ 'ਜੀਵ ਨੂੰ ਕੱਢ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ 'ਰੱਬੀ-ਪਿਆਰ' ਗੁਰਮੁਖ-ਪਿਆਰਿਆਂ ਅਥਵਾ 'ਸਾਧ-ਸੰਗਤ' ਵਿਚ ਵਿਚਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ 'ਸਬਦ-ਸੁਰਤ' ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਉਪਜ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਬਦ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸਚੈ ਲਾਇਆ ਭਾਉ॥

(ਪੰਨਾ-੬੨੦)

ਜਿਸ ਨੋ ਪ੍ਰੇਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ॥ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ॥

(ਪੰ.-੧੦੧੬)

ਸੁਣਿ ਸਬਦੁ ਤੁਮਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ॥

(ਪੰਨਾ-੧੧੧੭)

- ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜਿਨ ਘਟਿ ਵਸਿਆ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ॥  
ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੇ ਰਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੩੮)
- ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੯੮)
- ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੯੬)
- ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਮਨ-ਬਚ-ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਜਗਿਆਸੂ ਖੁਦ ਇਲਾਹੀ ਗੁਣਾਂ ਦੀ 'ਖਾਣ' ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।
- ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਨ ਅਰਾਧੀਅਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤਨਾਗਰੁ॥ (ਪੰਨਾ-੧੩੧੮)
- ਤੂ ਗੁਣਦਾਤਾ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਣੇ॥ (ਪੰਨਾ-੬੦੧)
- ਗੁਰ ਤੇ ਸਾਤਿ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ  
ਗੁਣ ਕਹਿ ਗੁਣੀ ਸਮਾਵਣਿਆ॥ (ਪੰਨਾ-੧੧੭)
- ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਨਿਕੰਮੀ ਤੇ ਵਿਕਾਰੀ ਦੇਹੀ, ਕੰਚਨ ਸੋਨੇ ਦੀ ਨਿਆਈਂ ਨਿਗਮਲ, ਕੀਮਤੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਸੋਹਣਾ ਕੰਚਨੁ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰ॥ (ਪੰਨਾ-੧੩੪੬)
- ਕਾਇਆ ਕੰਚਨੁ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ॥ (ਪੰਨਾ-੧੦੬੪)
- ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸੁਖਮ ਤੇ ਅਦਿਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ 'ਹੋਂਦ' ਜਾਂ 'ਹਸਤੀ' ਉਤੇ ਜਗਿਆਸੂ ਦਾ ਮਨ ਪਤੀਜਦਾ ਤੋਂ ਮੰਨਦਾ ਹੈ।
- ਸਬਦਿ ਪਤੀਜੈ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ॥ (ਪੰਨਾ-੧੦੨੮)
- ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਸਬਦਿ ਪਤੀਜੈ॥ (ਪੰਨਾ-੧੦੩੧)
- ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਪਤੀਣੇ॥ (ਪੰ.-੧੧੨੬)
- ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਆਪਤੀਜੁ ਪਤੀਣਾ॥ (ਪੰਨਾ-੧੪੦੭)
- ਮਨ ਅਤਿਅੰਤ 'ਚੰਚਲ' ਅਤੇ ਅਸਾਧ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ 'ਸਬਦ' ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਾਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ।
- ਨਾਨਕ ਦਿਸ਼ਟਿ ਦੀਰਘ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ॥ (ਪੰ.-੧੧੦੭)
- ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੇਖਿ ਵਿਗਸਿਆ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੫੧)
- ਬੰਧਨ ਤੋੜੇ ਮੁਕਤਿ ਘਰਿ ਰਹੈ॥  
ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਅਸਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬਹੈ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੬੨)

ਮਾਇਕੀ 'ਭਰਮ-ਭੁਲਾਵੇ' ਕਾਰਨ 'ਜੀਵ', ਆਪਣੀ ਸੀਮਤ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਿਆਣਪਾਂ ਘੋਟ ਕੇ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਉਦਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਲਟਾ 'ਕਰਮ ਬੱਧ' ਹੋ ਕੇ ਦੁਖ ਭੋਗਦਾ ਹੈ ਤੇ ਜਮਾਂ ਦੇ ਵੱਸ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਪਰ, ਜੇ ਜੀਵ, 'ਸਾਧ-ਸੰਗਤ' ਵਿਚ ਵਿਚਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ, 'ਸਬਦ' ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ 'ਬਿਬੇਕ ਬੁੱਧੀ' ਅਥਵਾ 'ਅਨੁਭਵੀ ਗਿਆਨ' ਜਾ 'ਆਤਮਿਕ-ਸੋਝੀ' ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ — ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸਹੀ ਆਤਮਿਕ 'ਜੀਵਨ-ਸੇਧ' ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਜਗਿਆਸੂ ਗੁਰੂ ਘਰ ਵਿਚ 'ਵਡਹੰਸ' ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮਨੁ ਮੌਤੀ ਸਾਲੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਿਤੁ ਹੀਰਾ ਪਰਖਿ ਲਈਜੈ॥ (ਪੰ.-੧੩੨੫)

ਜਗੁ ਖੇਟੋਂ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੋਂ ਗੁਰ ਸਬਦੀਂ ਵੀਚਾਰਿ॥

ਤੇ ਨਰ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਮੁਰਾਰਿ॥ (ਪੰ.-੧੩੩੧)

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਵਡ ਹੰਸ ਹੈ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ (ਪੰਨਾ-੫੯੫)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੰਸੀ ਪਰਮ ਹੰਸ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਅਡੋਲਾ।

ਖੀਰਹੁ ਨੀਰ ਨਿਕਾਲਦੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਨਿਰੋਲਾ।

(ਵਾ.ਭਾ.ਗੁ. ੩੦/੮)

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਸਚਖੰਡਿ ਵਸਾਏ।

ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਿ ਪਰਮਹੰਸ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲਿਵ ਲਾਏ।" (ਵਾ.ਭਾ.ਗੁ. ੧੨/੧੯)

"ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਇਕ ਹੀ ਸੰਗਿ ਵਾਸਾ॥" ਅਨੁਸਾਰ — 'ਜੀਵ' ਰੂਪ 'ਆਤਮਾ' ਤੇ 'ਪਰਮਾਤਮਾ', ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਸੇਜ ਤੇ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ, ਮਾਇਕੀ ਫੁਰਨਿਆਂ ਤੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਤੀ-ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਸਰਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। 'ਸਾਧ-ਸੰਗਤ' ਵਿਚ ਮਨ-ਬਚ-ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਸਬਦੁ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਪਤੀ-ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੀ 'ਯਾਦ' ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਵਸਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰੇਮ-ਭਰੀ-ਯਾਦ ਯਾ ਸਿਮਰਨ ਦੁਆਰਾ 'ਧਨ'-'ਪਿਰ' ਦਾ ਅੰਤਰ-ਆਤਮੇ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਮਣਿ ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ॥

ਸਬਦੇ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿ ਧਾਰਿ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੭੭)

ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੀ ਸਾਚਿ ਧਿਆਰੀ॥

ਸਾਈ ਸੁਹਾਗਣਿ ਠਾਕੁਰਿ ਧਾਰੀ॥ (ਪੰਨਾ-੬੩੩)

ਅਨੇਕਾਂ ਦੁਖਾਂ ਕਲੇਸ਼ਾਂ ਤੇ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਮਨ ਅਤੇ ਤਨ ਮੁਰਸ਼ਾਇਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਤ, ਰਸ, ਚਾਉ, ਖੇੜੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ 'ਸਬਦ' ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਮਨ ਵਿਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੈਵੀ ਖਿਆਲ ਤੇ ਅਨੰਦੀ ਆਤਮਿਕ ਵਲਵਲੇ ਆਪਣੇ-

ਆਪ ਉਪਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪ੍ਰੇਮ-ਰੰਗ-ਰਸ ਵਿਚ ਮੌਲਦਾ ਤੇ ਖਿੜਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ॥ (ਪੰਨਾ-੧੧੭੬)

ਛਾਵ ਘਣੀ ਢੂਲੀ ਬਨਰਾਇ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਗਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ॥  
(ਪੰਨਾ-੧੧੨੩)

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਭ ਹਰੀਆਵਲੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ। (ਪੰਨਾ-੧੨੯੫)

**ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ**  
**ਹਰਿ ਗਣਦਾਤਾ ਨਾਮ ਵਖਾਣੈ॥** (ਪੰਨਾ-੧੧੨੫)

“ਦੁਖ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰੋਹੁ ਰਖਵਾਲਾ ਆਸ ਅੰਦੇਸ਼ਾ ਦੁਇ ਪਟ ਜੜੇ॥” ਅਨੁਸਾਰ,  
 ‘ਆਸਾ’ ਅਤੇ ‘ਅੰਦੇਸ਼ਾ’ ਦਸਮ ਦੁਆਰ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੇ ਦੋ ਵਡੇ-ਵਡੇ ਤਖ਼ਤੇ ਹਨ, ਜੋ  
 ਕਿ ਬਹੁਤ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹਨ। ਮਨ ਦੇ ‘ਬਜ਼ਰ-ਕਪਾਟ’ ਕੇਵਲ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਅਣੱਟ  
 ਸਬਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾਗ ਹੀ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਹਨ।

ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟ ਨ ਖੁਲਨੀ ਗੂਰ ਸਬਦਿ ਖੁਲੀਜੈ॥ (ਪੰਨਾ-੯੫੮)

ਬਜ਼ਰ ਕਪਾਟ ਜੜੇ ਜੜਿ ਜਾਣੈ ਗਰ ਸਬਦੀ ਖੋਲਾਇਦਾ॥ (ਪੰਨਾ-੧੦੩੩)

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਜਦੋਂ ਬਜਰ-ਕਪਾਟ ਖੁਲ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ‘ਭਵਨਾਂ’ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਝ ਯਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ਤੀਨੇ ਭਉਨ॥ (ਪੰਨਾ-੨੩੧)

ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਹਰ ਕੰਮ ਲਈ ਵਿਉਂਤ ਬਣਾਉਂਦਾ ਤੇ ਉਦਾਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚ ਉਸਦਾ ਮਾਨਸਿਕ ਤਨਾਉ (mental tension) ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਬਦ੍ਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ

ਅਚਿੰਤ ਕੰਮ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨ ਕੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ॥

ਅਨੁਸਾਰ, ਉਸ ਦੇ ਹਰ ਕਾਰਜ ਦੀ ਸਾਰ-ਸੰਭਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰੁ ਤਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਰਿਆ॥ (ਪੰਨਾ-੩੨੦)

ਟੁਟੈ ਗੰਠਿ ਪੜੈ ਵੀਚਾਰਿ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਘਰਿ ਕਾਰਜੁ ਸਾਰਿ॥ (ਪੰ.-੯੩)

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਓਹੁ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਾਰਣਾ ॥ (ਪੰਨਾ-੬੧੭)

ਸੰਤ ਜਨਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਇਕਾਗਰ ਚਿਤ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਹਰੀ ਦੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਨਾਲ ਹੀ 'ਅਕੱਬ-ਕਬਾ' ਦੀ ਸੋਝੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਸੁਰਤਿ ਧੁਨਿ ਚੇਲਾ॥  
ਅਕਥ ਕਥਾ ਲੇ ਰਹਉ ਨਿਗਲਾ॥

(ਪੰਨਾ-੬੪੩)

ਏਕੁ ਸਬਦੁ ਜਿਤੁ ਕਥਾ ਵੀਚਾਰੀ॥

(ਪੰਨਾ-੬੪੩)

ਬੂਝਹੁ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਣਾ ਏਹ ਅਕਥ ਕਥਾ ਮਨ ਮਾਰਿ॥ ...

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਜਾਣੀਐ ਜਾਂ ਸਬਦੁ ਵਸੈ ਮਨ ਮਾਰਿ॥ (ਪੰਨਾ-੧੦੬੩)

ਸੰਤ ਜਨਾ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕਥੀਐ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ॥

(ਪੰਨਾ-੨੨੮)

ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਧਨ, ਜੋਬਨ, ‘ਪ੍ਰਭਤਾ’ ਆਦਿ ਦੇ ਆਸਰੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਵਡਿਆਈ ਪਾਉਣ ਲਈ ਪਾਗਲ ਹੋਈ ਫਿਰਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਮਿਕ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਲੋਕ, ਨਾਮ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਲਈ ਅਨੇਕਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਕਰਮ-ਕਾਂਡ, ਜਪ, ਤਪ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਵਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ‘ਨਾਮ-ਵਡਿਆਈ’ ਕੇਵਲ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਦੇ ਆਸਰੇ, ‘ਸਬਦੁ’ ਦੁਆਰਾ ਹਉਮੈ ਤਿਆਗਣ ਨਾਲ ਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕਉ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ਜਿਸੁ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਸਬਦੁ ਰਵੈ॥

(ਪੰਨਾ-੬੫੨)

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੇ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ॥ (ਪੰ.-੧੧੩੨)

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਵਹੁ॥

ਸਾਚੈ ਨਾਇ ਵਡਾਈ ਪਾਵਹੁ॥

(ਪੰਨਾ-੬੩੨)

ਸਮੁੱਚੀ ਸੰਸਾਰਕ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦਾ ਜੀਵਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਤ੍ਰੈ-ਗੁਣਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਹੈ। ਪਰ, ਪਰਮਗਤਿ ਯਾ ਪਰਮਪਦੁ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇਵਲ ‘ਸਾਧ ਸੰਗਤ’ ਰੂਪੀ ‘ਸੱਚੀ-ਟਕਸਾਲ’ ਵਿਚ ਸਬਦੁ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਬਦੁ ਪੀਵੈ ਜਨੁ ਕੋਇ॥

ਨਾਨਕ ਤਾ ਕੀ ਪਰਮ ਗਤਿ ਹੋਇ॥

(ਪੰਨਾ-੩੬੪)

ਗੁਰਿ ਸਬਦੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ

ਦੁਤੀਅ ਗਏ ਸੁਖ ਹੋਉ॥

(ਪੰਨਾ-੪੩੫)

ਜੀਵ, ਮਾਇਕੀ ‘ਭਉਜਲ’ ਦੇ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ‘ਧੁੰਮਣਘੇਰ’ ਅਤੇ ‘ਚਿੰਤਾ ਦੇ ਝੱਖੜਾਂ’ ਵਿਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦਾ ਹੋਇਆ ਦੁਖੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ‘ਅਗਨ-ਸੋਕ ਸਾਗਰ’ ਅਥਵਾ ਭਉਜਲ ਤੋਂ, ਕੇਵਲ ਸਾਡੀ ‘ਸੁਰਤਿ’ ਹੀ, ਸਬਦ ਦੇ ਜਹਾਜ਼ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋ ਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਅਸਗਾਰੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਰਿ ਪਾਹਿ॥ (ਪੰਨਾ-੯੬੨)

ਭਵਜਲੁ ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੁ॥ (ਪੰਨਾ-੯੮੨-੯੮੩)

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਬੋਹਿਥਾ ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੁ॥ (ਪੰਨਾ-੧੦੦੬)

ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਸਬਦਿ ਗੁਰ ਤਰੀਐ॥ (ਪੰਨਾ-੧੦੪੨)

ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰੈ॥ (ਪੰਨਾ-੧੩੪੨)

ਅਨੁਸਾਰ, ‘ਸਬਦ-ਸੁਰਤਿ’ ਵਿਚ ਲਿਵਲੀਨ ਹੋਏ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਅਕਲ-ਕਲਾ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਬੰਮਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਤਿਥੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨੁ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ  
ਜਿਤੁ ਸਬਦਿ ਜਗਤੁ ਬੰਮ੍ਰਿ ਰਹਾਇਆ॥ (ਪੰਨਾ-੪੪੧)

ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ-ਰੂਪੀ-‘ਪ੍ਰੇਮ-ਪਦਾਰਥ’ ਓਤ-ਪੋਤ ਹੈ। ‘ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ’ ਸੱਚੀ ਟਕਸਾਲ ਵਿਚ, ਮਨ-ਬਚ-ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦਿਆਂ, ਸਹਜੇ ਹੀ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਦੁਆਰਾ, ‘ਨਾਮ’ ਵਿਚ ਸਮਾਈ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲ ਨਾਦੁ ਸਬਦ ਧੁਨਿ  
ਸਚੁ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਦਾ॥ (ਪੰਨਾ-੧੦੩੮)

ਅਨਹਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਜਾਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੋਗੋ॥ (ਪੰਨਾ-੯੨੧)

ਸਾਡੇ ਮਨ ਵਿਚੋਂ ਵਿਕਾਰੀ ਤੇ ਮਾਇਕੀ ਫੁਰਨੇ, ਵਲਵਲੇ ਆਦਿ ਆਪ-ਮੁਹਾਰੇ, ਫੁਹਾਰੇ ਵਾਂਗ ਫੁਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਅਤਿਅੰਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨੀ ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਤਨਾਉਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸਬਦੁ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਨਾਲ, ਹਰ ਫੁਰਨੇ ਅਤੇ ਵਲਵਲੇ ਨੂੰ ‘ਸਬਦ’ ਦੀ ਦੈਵੀ ਪਿਛਿਂਦ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਅਠੇ ਪਹਿਰ ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਜਾਂ ਰੁਣਝੁਣਕਾਰ ਦਾ ਅਨੰਦੀ, ਬਿਸਮਾਦੀ ਤੇ ਰਸੀਲਾ ਸੰਗੀਤ ਗੁੰਜਦਾ ਹੈ।

ਅਨਹਦ ਵਾਜੇ ਧੁਨਿ ਵਜਦੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸੁਣੀਜੈ॥ (ਪੰਨਾ-੯੫੮)

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮੇਲਾ ਤਾਂ ਸੁਹੇਲਾ ਬਾਜੰਤ ਅਨਹਦ ਬੀਣਾ॥ (ਪੰਨਾ-੭੬੭)

ਜੈ ਜੈ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਵਾਜੈ॥

ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਅਨਦ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਗਾਜੈ॥ (ਪੰਨਾ-੨੯੫)

ਅਨਹਦ ਧੁਨੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਅਚਰਜ ਤਾ ਕੇ ਸੁਾਦਾ॥ (ਪੰ.-੧੨੨੬)

ਅਗਿਆਨਤਾ ਅਤੇ ਭਰਮ ਕਾਰਨ, ਦੁਬਿਧਾ ਉਪਜਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਬਿਧਾ ਕਾਰਨ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਡਾਂਵਾਂਡੋਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਬਖਸ਼ੇ ਹੋਏ ਦਿੜ੍ਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਅਥਵਾ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ, ਗੁਰਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਦੁਬਿਧਾ ਤੇ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਗਿਆਸੂ ਆਤਮਿਕ ਅਡੋਲਤਾ ਅਤੇ ਸਹਜ ਵਿਚ ਵਸਦਾ ਹੈ।

ਸਬਦੇ ਰਾਤੇ ਸਹਜੇ ਮਾਤੇ ਅਨਦਿਨੂ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ॥ (ਪੰਨਾ-੬੦੧)

ਸਬਦ ਚੀਨ੍ਹ ਆਤਮ ਪਰਗਾਸਿਆ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ॥ (ਪੰ.-੨੫੩)

ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਰਾਤਾ ਸਹਜੇ ਮਾਤਾ ਨਾਮੁ ਮਨਿ ਵਸਾਏ॥ (ਪੰਨਾ-੧੧੧)

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਸਹਜ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ॥ (ਪੰਨਾ-੮੩੨)

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਦੁਬਿਧਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣੀ॥ (ਪੰ.-੧੩੫੦)

ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਜਗਿਆਸੂ ਸੰਸਾਰਕ ਆਸਾ-ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਵਲੋਂ ਮਰਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਨਾਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਦੂਜੇ ਲਡੜਾਂ ਵਿਚ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਹੀ ਮਾਇਕੀ ਜੀਵਨ ਵਲੋਂ 'ਮਰੀਦਾ' ਹੈ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਜੀਵਨ ਯਾ ਆਤਮ-ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਨਵਾਂ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਪੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ॥ (ਪੰਨਾ-੧੨੯੬)

ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਏ ਜਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਨਿਆ॥ (ਪੰਨਾ-੯੩੨)

ਸਬਦਿ ਮਰਹ ਫਿਰਿ ਜੀਵਹ ਸਦ ਹੀ ਤਾ ਫਿਰਿ ਮਰਣੁ ਨ ਹੋਈ॥

(ਪੰਨਾ-੬੦੪)

ਸਬਦਿ ਮਆ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ॥ (ਪੰਨਾ-੩੬੧)

ਸਤਿਗਰ ਕੈ ਜਨਮੇ ਗਵਨ ਮਿਟਾਇਆ॥ (ਪੰਨਾ-੬੪੦)

ਜਦੋਂ ਜਗਿਆਸੂ ਦੀ ਸੁਰਤ, ਮਤਿ, ਮਨ, ਬੁਧੀ, ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਦੀ ਸੱਚੀ-ਟਕਸਾਲ ਵਿਚ ਸਬਦੁ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਘੜੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਅਨੁਭਵੀ ਅਧਿਆਤਮਿਕ ਗਿਆਨ ਉਪਜਦਾ ਹੈ।

ਸਬਦੇ ਉਪਜੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖਿ ਸੁਣਾਵਣਿਆ॥ (ਪੰ.-੧੨੫)

ਸਬਦੁ ਸਰਤਿ ਲਿਵਲੀਣੁ ਹੋਇ ਅਨਭਉ ਅਘੜ ਘੜਾਏ ਗਹਣਾ।

(द्वा. ब्रा. ग. १८/३३)

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੇਦਿਆ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ॥ (ਪੰ.-੧੨੫੯)

ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਜਗਿਆਸੂ ਨੂੰ ਅੰਤਰ-ਆਤਮੇ 'ਨਿਜ-ਘਰੁ' ਵਾਸਾ ਜਾਂ 'ਸਹਿਜ-ਸਮਾਧੁ' ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਟਕਣਾ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਿ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਤਾਹਾ ਹੋ॥

(ਪੰਨਾ-੧੦੫੪)

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੈ ਤਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਵਾਸੋ॥

(ਪੰਨਾ-੬੪੦)

ਸਚੁ ਸਬਦੁ ਕਮਾਈਐ ਨਿਜ ਘਰਿ ਜਾਈਐ

ਪਾਈਐ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨਾ॥ (ਪੰਨਾ-੪੩੬)

'ਜੀਵ-ਰੂਪ' ਇਸਤ੍ਰੀ, 'ਸੁਹਾਗਣ' ਤਾਂ ਹੀ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੇ ਉਹ ਅਉਗਣੁ ਤਿਆਗ ਕੇ, ਮਨ ਤਨ ਅਰਪ ਕੇ, ਭੈ-ਭਾਇ, ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਆਦਿ ਦੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਦਾ 'ਸਿੰਗਾਰ' ਕਰੇ। ਪਰ ਇਹ 'ਸਿੰਗਾਰ', ਕੇਵਲ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਸਬਦੁ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਬਦਿ ਰਤੀ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰਿ॥ (ਪੰਨਾ-੬੦)

ਤਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਜਾਣੀਐ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ॥ (ਪੰਨਾ-੩੩੪)

ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਭੈ ਭਾਇ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ॥ (ਪੰਨਾ-੨੮੭)

ਦੇਹੀ ਨੋ ਸਬਦੁ ਸੀਗਾਰੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ॥ (ਪੰ.-੧੦੬੨)

ਬਾਣੀ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੈ ਬਾਣੀ ...॥ (ਪੰਨਾ-੬੮੨)

ਅਨੁਸਾਰ, 'ਗੁਰਸਬਦੁ' ਤੇ 'ਗੁਰੂ' ਓਤਪੇਤ ਹਨ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਜਗਿਆਸੂ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ 'ਸਬਦ' ਦੀ ਮਨ ਬਚ-ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਕਮਾਈ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਉਹ ਗੁਰੂ ਦੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਉਹ ਸਹਜੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਦਾ 'ਮਹਲ' ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ।

ਸਬਦੇ ਪਤੀਜੈ ਅੰਕੁ ਭੀਜੈ ਸੁ ਮਹਲੁ ਮਹਲਾ ਅੰਤਰੇ॥ ...

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮੇਲਾ ਤਾਂ ਸੁਹੇਲਾ ਬਾਜੰਤ ਅਨਹਦ ਬੀਣਾ॥

ਗੁਰ ਮਹਲੀ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਸੋ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ॥ (ਪੰਨਾ-੨੬੭)

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਦੀਸੈ। (ਪੰਨਾ-੮੩੯)

ਪਹਿਲਾਂ ਦਸਿਆ ਜਾ ਚੁਕਾ ਹੈ ਕਿ, ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣ 'ਸਬਦੁ' ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ 'ਸਬਦੁ' ਭੀ ਸਰਬਵਿਆਪਕ ਤੇ 'ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰ' ਹੈ।

ਸਬਦੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਰੂਪਿ ਮੁਰਾਰੇ॥  
(ਪੰਨਾ-੧੧੧੨)

ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਖੈ ਸਦ ਹਜੂਰਿ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ॥  
(ਪੰਨਾ-੧੧੧੩)

ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਰਾਮੁ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਗੋਵਿਦੁ ਗਜਿਆ॥  
(ਪੰਨਾ-੧੩੧੫)

ਸੁ ਸਬਦੁ ਨਿਰੰਤਰਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਛੈ  
ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜੋਤਿ ਸੁ ਸਬਦਿ ਲਹੈ॥  
(ਪੰਨਾ-੬੪੫)

ਪ੍ਰਭੁ ਖੁਦ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉਪਜਿਆ 'ਸਬਦੁ' ਅਤੇ 'ਨਾਮੁ' ਵੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ। ਪਰ, ਜੀਵ ਦਾ ਮਨ ਜਗਤ ਦੀ ਮਾਈਕੀ ਕਾਲ ਕੋਠੜੀ ਅੰਦਰ ਵਿਚਰਦਾ ਹੋਇਆ, ਕਾਲਾ ਤੇ ਮੈਲਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੈਲ ਕੇਵਲ ਲਗਾਤਾਰ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ, ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਦੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ 'ਮਨ' ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੰਨੁ ਧੋਵਹੁ ਸਬਦਿ ਲਾਗਹੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਹੁ ਚਿਤੁ ਲਾਇ॥  
(ਪੰਨਾ-੬੯੬)

ਪਵਿਤ ਪਾਵਨ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ॥  
(ਪੰਨਾ-੬੯੦)

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲੇ ਚਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ॥  
(ਪੰਨਾ-੨੩੪)

ਸਬਦੇ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਈ॥  
(ਪੰ.-੬੦੧)

ਤੂੰ ਆਪਿ ਨਿਰਮਲੁ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੈ ਨਿਰਮਲ  
ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ॥  
(ਪੰਨਾ-੧੧੫੫)

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ  
ਚੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ॥  
(ਪੰਨਾ-੧੩੩੮)

ਆਪਣੀ ਅੰਦਰਲੀ 'ਜੋਤਿ' ਨੂੰ 'ਪਰਮ-ਜੋਤ' ਵਿਚ ਮਿਲਾਉਣਾ, ਮਨੁੱਖਾ ਜਨਮ ਦਾ ਮੁਖ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਜਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਸਬਦ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ ਹੀ, ਜਗਿਆਸੁ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਦੂਰ ਕਰਕੇ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿਚ ਸਮਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਹੈ ਆਤਮ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਾ ਹੇ॥  
(ਪੰਨਾ-੧੦੩੦)

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਸਬਦਿ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇਆ॥

(ਪੰਨਾ-੧੦੬੮)

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਹਦੂਰਿ॥

(ਪੰਨਾ-੮੫੪)

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਦਾ ਸਚੁ ਜਾਤਾ ਮਿਲਿ ਸਚੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਣਿਆ॥

(ਪੰਨਾ-੧੨੮)

ਸਾਧ-ਸੰਗਤ ਵਿਚ ‘ਗੁਰ-ਸਬਦ’ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦੁਆਰਾ, ਜਗਿਆਸੂ ਅੰਦਰ ਅਨੇਕਾਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ‘ਹੀਰੇ’ ਤੇ ‘ਜਵਾਹਰਾਤ’ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਸਰੇ ਲਡੜਾਂ ਵਿਚ, ਪ੍ਰਭੂ-ਪ੍ਰੇਮ ਦੁਆਰਾ, ‘ਆਦ ਦਾਮ ਕੋ ਛੀਪਰੋ ਹੋਇਓ ਲਾਖੀਣਾ’ ਦੀ ਨਿਆਂਦੀ, ਜਗਿਆਸੂ ਦੈਵੀ ਸੰਪਦਾ ਯਾ ‘ਖਜ਼ਾਨੇ’ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਲਾਲੁ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੈ॥

(ਪੰਨਾ-੯੬੩)

ਅੰਦਰਿ ਹੀਰਾ ਲਾਲੁ ਬਣਾਇਆ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਪਰਖਿ ਪਰਖਾਇਆ॥

(ਪੰਨਾ-੧੧੨)

ਪੀਉ ਦਾਦੇ ਕਾ ਖੋਲਿ ਡਿਠਾ ਖਜਾਨਾ

ਤਾ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਭਇਆ ਨਿਧਾਨਾ॥

(ਪੰਨਾ-੧੮੬)

ਪਿਛਲੇ ਲੇਖਾਂ ਵਿਚ ਦਸਿਆ ਜਾ ਚੁਕਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਸਬਦੁ’ ਵਿਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸੂਖਮ ਤੇ ਸਥੂਲ ਗੁਣ ਮੌਜੂਦ ਹਨ।

ਹਰ ਧਰਮ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਗ੍ਰੰਥ ਵਿਚ, ‘ਨਾਮੁ’ ਤੇ ਨਾਮੁ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੀ ਗੋਸ਼ਨੀ ਵਿਚ, ‘ਸਬਦੁ’ ਅਤੇ ‘ਨਾਮੁ’ ਸੰਬੰਧੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਬਦੇ ਹੀ ਨਾਉ ਉਪਜੈ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ॥

(ਪੰਨਾ-੬੪੪)

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਵਸਾਈ॥

(ਪੰਨਾ-੧੨੩੯)

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਅਪਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਾ

ਨਾਮੇ ਨਉ ਨਿਧਿ ਪਾਈ॥”

(ਪੰਨਾ-੫੬੬)

‘ਸਬਦੁ’ ਅਤੇ ‘ਨਾਮੁ’ ਦੋਨੋਂ ਹੀ – ਇਕੇ ‘ਆਤਮ-ਪ੍ਰਕਾਸ਼’ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਹਨ।

ਰਾਤ ਦੇ ਘੁੱਪ ਹਨੇਰ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਝਉਲੇ, ਭਰਮ-ਭੁਲੇਖੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਅਨੇਕਾਂ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਠੋਕਰਾਂ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਬੇਅੰਤ ਕੀੜੇ, ਮਕੌੜੇ, ਮੱਛਰ, ਸੱਪ, ਚੋਰ, ਡਾਕੂ ਆਦਿ ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਵਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਪਰ ਜਦ ਸੂਰਜ ਚੜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ :—

ਹਨੇਰਾ ਆਪੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਕੀੜੇ ਮਕੌੜੇ ਛਾਈ-ਮਾਂਈ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਚੋਰ ਡਾਕੂ ਅਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਮੱਛਰ, ਸੱਪ ਆਦਿ ਲੁਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਝੁਲ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੇ।

ਭਰਮ-ਭੁਲੇਖੇ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਠੋਕਰਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਈਦਾ ਹੈ।

ਹਨੇਰੇ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕ ਬਲਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਅੰਕੜਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਈਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੂਰਜ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਗੁਣ, ਜਿਹਾ ਕਿ ਚਾਨਣ, ਗਰਮੀ, ਸ਼ਕਤੀ, ਜੀਵਨ-ਰੈਂ ਵਰਗੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਬਰਕਤਾਂ ਤੋਂ ਲਾਡ ਲੈਕੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਜੀਵਨ ਸੁਖਦਾਈ, ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਅਤੇ ਸਫਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।

ਐਨ ਏਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ — ਸਾਡੇ ਅੰਤਰਗਤ ਮਨ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੈ।

ਮਨ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਘੁੱਪ ਹਨੇਰ ਵਿਚ ‘ਹਉਮੈ’ ਦਾ ‘ਭਰਮ-ਭੁਲਾਵਾ’ ਪਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅਸੀਂ ਅਨੇਕਾਂ ਦੁੱਖ ਕਲੋਸ਼ ਭੋਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣਾ ‘ਹੀਰੇ ਜੈਸਾ ਜਨਮ ਅਜਾਂਈ ਗਵਾ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਹੀਰੇ ਜੈਸਾ ਜਨਮੁ ਹੈ ਕਉਡੀ ਬਦਲੇ ਜਾਇ॥

(ਪੰਨਾ-੧੫੬)

ਪਲਚਿ ਪਲਚਿ ਸਗਲੀ ਮੁਈ ਝੂਠੈ ਧੰਧੈ ਮੇਹੁ॥

(ਪੰਨਾ-੧੩੩)

‘ਸਾਧ ਸੰਗਤ’ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੀ ਮਾਇਕੀ ਨੀਂਦ ਖੁਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ‘ਨਾਮ-ਸਿਮਰਨ’ ਨਾਲ ‘ਸਬਦ ਦਾ ਸਾਡੇ ਅੰਤਰ-ਆਤਮੇ ‘ਪ੍ਰਕਾਸ਼’ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ਭਰਮ-ਭੁਲੇਖੇ ਉਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਅੰਤਰ-ਆਤਮੇ, ‘ਸਬਦ’ ਅਥਵਾ ‘ਨਾਮ’ ਦੇ ਅਨੇਕਾਂ ‘ਗੁਣ’ ਅਤੇ ਬਰਕਤਾਂ ‘ਪ੍ਰਦਾਨ’ ਅਥਵਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡਾ ਜੀਵਨ — ‘ਲੋਕ ਸੁਖੀ’ ਅਤੇ ‘ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੁਹੇਲਾ’ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਚਲਦਾ



## © ਸਭ ਹੱਕ ਰਾਖਵੇਂ ਹਨ ।

ਏਸੇ ਕਲਮ ਦੇ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚਾਰੁ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਅੱਡ-ਅੱਡ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਤੇ 132 ਲੇਖ (13 ਕਿਤਾਬਾਂ) ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੇਖਾਂ ਦਾ ਹਿੰਦੀ ਤਰਜਮਾ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪੰਜ ਲੇਖ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਕੀਰਤਨ ਅਤੇ ਨਾਮ-ਅਭਿਆਸ ਕਮਾਈ ਦੇ ਅੱਠ ਦਿਨਾਂ ਜਪ-ਤਪ ਸਮਾਗਮ, ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਬ੍ਰਾਹਮ-ਬੁੰਗਾ, ਪਿੰਡ ਦੋਦੜਾ ਵਿਖੇ ਮਾਰਚ, ਸਤੰਬਰ ਅਤੇ ਦਸੰਬਰ (20-30) ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜੂਨ ਵਿੱਚ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮ ਬੁੰਗਾ ਸਾਹਿਬ, ਦੱਖਣੀ ਬਾਈਪਾਸ ਦੋਰਾਹਾ ਵਿਖੇ ਹਰ ਸਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮ ਬੁੰਗਾ ਸਾਹਿਬ, ਦੱਖਣੀ ਬਾਈਪਾਸ ਦੋਰਾਹਾ ਵਿਖੇ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸਮਾਗਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਅਨੁਸਾਰ 15-15 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅਰਸੇ ਬਾਅਦ, ਦੋ ਦਿਨਾਂ ਸਮਾਗਮ ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹਫਤਾਵਾਰੀ ਸਮਾਗਮ ਵੀ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਸਥਾਨਕ ਸੰਗਤਾਂ ਵੱਲੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪਿੰਡ ਦੋਦੜਾ, ਬੁਢਲਾਡਾ-ਸੁਨਾਮ, ਬਰਾਸਤਾ (ਵਾਈਆ) ਜਖੇਪਲ ਲਿੰਕ ਰੋਡ ਤੇ ਹੈ। ਚਾਹਵਾਨ ਸੱਜਣ ਇਹ ਲੇਖ ਅਤੇ ਸਮਾਗਮਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪਤੇ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ : -

**Website : [www.brahmbungadodra.org](http://www.brahmbungadodra.org)**

**E-mail : [info@brahmbungadodra.org](mailto:info@brahmbungadodra.org)**

**ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮ ਬੁੰਗਾ ਸਾਹਿਬ**

**ਪਿੰਡ ਤੇ ਡਾਕਖਾਨਾ : ਦੋਦੜਾ**

**ਤਹਿਸੀਲ-ਬੁਢਲਾਡਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮਾਨਸਾ (ਪੰਜਾਬ)**

**ਫੋਨ : 073074-55097, 01652-255097, 99149-55098**

**❖ ਸ਼ਾਖਾ ❖**

**ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬ੍ਰਾਹਮ ਬੁੰਗਾ ਸਾਹਿਬ (ਦੋਦੜਾ)**

**ਦੱਖਣੀ ਬਾਈ ਪਾਸ, ਦੋਰਾਹਾ**

**ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਲੁਧਿਆਣਾ, ਪੰਜਾਬ**

**ਫੋਨ : 073074-55098, 01628-258697, 099149-55098**

**❖ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ❖**

**ਸੈਕ੍ਰੈਟਰੀ, ਬ੍ਰਾਹਮ-ਬੁੰਗਾ ਟ੍ਰਸਟ (ਰਜਿ.)**

**ਪਿੰਡ ਤੇ ਡਾਕਖਾਨਾ : ਦੋਦੜਾ**

**ਤਹਿਸੀਲ-ਬੁਢਲਾਡਾ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮਾਨਸਾ (ਪੰਜਾਬ)**

**ਫੋਨ : 73074-55096**